

Když se z komedie stane realita

Herečka **KLÁRA SEDLÁČKOVÁ-OLTOVÁ** se narodila v Pardubicích, k festivalu věnovanému smíchu tak má ještě blíží než její herečtí kolegové a pravidelní účastníci z Divadla v Dlouhé. Představila se s nimi v komedii *Bez roucha*, která diváky zavedla do víru dění v divadelním zákulisí. V rozhovoru pro Festivalové novin(ky) prozradila, nakolik se děj komedie blíží realitě reprízování a zkoušení inscenace.

Pocházíte z Pardubic, jak se vám tady hrálo?

Jako vždycky to byl zážitek. Zájezdy do Pardubic jsou pro mě, jako pro rodačku, speciální. Mám tady rodinu, známé, tak cítím zodpovědnost a zároveň velkou radost.

Jezdíte na GRAND Festival smíchu ráda?

My v Divadle v Dlouhé GRAND Festival smíchu milujeme. Jezdíme sem moc rádi a snad nás mají rádi i diváci. Doufám, že i příští rok vytvoříme nějakou dobrou komedii, abychom zase mohli přijet.

Vyblbnete se během představení Bez roucha?

Hodně. Nejvíce jsme se tedy vyřádili na zkouškách, nejdřív se v dění vyznala jenom režisérka Hana Burešová. Byl covid a ve zmatku, který popisuje sama komedie, ještě na každé zkoušce jeden až dva lidi chyběli. Paní režisérka běhala mezi námi, říkala nám cizí repliky a divila se, když jsme nevěděli, kterou postavu představuje. To byl opravdu zmatek nad zmatek a hodně jsme se nasmáli, protože komedie se v tu chvíli stala realitou.

Zažila jste někdy reprízu, kde by se věci kazily jako ve hře?

Třeba minulou reprízu jsem slyšela narážku na svůj výstup, zatímco jsem seděla v šatně. Ale tím bych se asi neměla chlubit. (*smích*) Léta se mi to nestalo, možná nikdy. Mám našťastí šatnu blízko, ale když běžíte na jeviště, čas se i tak zdá nekonečný. NaB

Připravil R. Smetana, úprava K. Formánková, grafika na titulní straně MAXX CREATIVE s.r.o.

Realizaci projektu podporuje:

Ubytování zajišťuje:

Významní sponzoři:

Sponzor
Kuličky smíchu:

Sponzoři cen festivalu:

Sponzoři festivalu:

Hlavní mediální partner:

Mediální partneři:

GRAND Festival smíchu se koná pod záštitou ministra kultury ČR Martina Baxy, hejtmána Pardubického kraje Martina Netolického, primátora města Pardubic Martina Charváta a prezidenta Herecké asociace Ondřeje Kepky. Za finanční podpory Ministerstva kultury, Pardubického kraje a statutárního města Pardubice.

Východočeské divadlo Pardubice

22.

GRAND FESTIVAL SMÍCHU

22. dubna – 4. května

Přijďte si to užít zblízka!

II.

pondělí 25. dubna 2022

FESTIVALOVÉ NOVIN(KY)

Dnes soutěží... Činoherní studio, Ústí nad Labem

Ústecký **AMERICKÝ BIZON** není inscenace o indiánech, i když, pravda, se tak trochu tváří a – upřímně: tak trochu o nich i je; ale ne zas tak úplně. Po pravdě řečeno: spíše jenom trochu. Možná ani ne tak o nich samotných, jako o jejich zemi; možná spíše: o nostalgické vzpomínce

na jejich zem. Což, pravda, zavdává příčinu myslet si, že je to celé tak trochu melancholické. Mohlo by být, ale není, protože naši hrdinové jsou – jak se dnes hezky po česku říká – lůzři; život se s nimi nemazlil a oni si o něm nedělají žádné iluze. Problémy řeší po svém, urputně a silou, což při jisté, řekněme, intelektuální omezenosti často působí komicky. Mohlo by se tedy zdát, že ústecký Americký bizon je přesně to, co GRAND Festival smíchu potřebuje. Ale! Současně se sluší k uvedenému podotknout, že tahle inscenace je i pěkná sprostárna, takže bych malé děti – čistě z výchovných důvodů – do divadla rozhodně nebral. Howgh!

Teď, když jsem konečně přečetl, co jsem napsal, jsem usoudil, že já bych po přečtení této anotace, na toto představení určitě zašel. Pokud bych tam potkal i vás, pravděpodobně bych uvěřil, že se mi zadání redakce Festivalových novinek (nalákat lidi do divadla) podařilo splnit. Těším se na setkání s vámi.

Karel Tománek, dramaturg Činoherního studia

Z komedií mám respekt, protože se snadno stanou povrchní, přiznává ADAM ERNEST

Herec **ADAM ERNEST** působí v ústeckém Činoherním studiu od roku 2016. Znáť ho ale můžete například i z televizního seriálu Kukačky. V komorní černé komedii Americký bizon vystupuje v roli Boba po boku Jana Plouhara a Romana Zacha. V rozhovoru prozradil mimo jiné, jak probíhalo společné zkoušení a proč jsou někdy vulgarity v komediích potřeba.

Jak byste definoval poetiku Činoherního studia?

To bych shrnul asi takto: pokud se v pardubickém divadle organizuje GRAND Festival smíchu, my bychom měli mít GRAND Festival smutku.

Děj inscenace Americký bizon se točí kolem vzácné mince. Sbíráte nebo sbíral jste něco?

Na základní škole jsem sbíral hokejové kartičky, ale nevydrželo mi to dlouho. V tuhle chvíli mám neucelenou sbírku bloků a diářů. Permanentně u sebe nosím sešity, do kterých si zapisuju, a mám schované všechny své diáře a první deník ze šesti let. Potom vlastním poměrně slušnou sbírku látkových pytlíků od rýže Basmati.

Vaše postavy se po celou inscenaci snaží dojít k výsledku, což se jim nakonec nepovede.

Jak to máte s plněním cílů vy?

Snad to nebude znít moc nabubřele, ale mám v povaze, že k cílům nedokážu nedojít, i když finále třeba není tak zdařilé, jak jsem si představoval. Když se vytyčí nějaký projekt, nedokážu ho zahodit. Myslím, že můžu s klidným svědomím říct, že je málo věcí, které jsem započal a nedokončil, anebo, o kterých bych jen mluvil, a pak je nerealizoval.

V inscenaci vystupujete s Romanem Zachem, jenž v Činoherním studiu působil v letech 1997–2002. Když odešel, bylo vám devět let. Jak se vám s ním hraje?

Výborně. Měl jsem z toho pochopitelně respekt, taky protože jsem šel hned po DAMU do angažmá a tolik zkušeností s herci, kteří nejsou u nás v divadle nastálo, nemám. Myslím si ale, že nás to oba baví. Za celou dobu zkoušení jsem si nebyl vědom momentu, kdy by vznikala nepříjemná třetí plocha. Až mě to místy mile překvapilo.

Co vás na Americkém bizonovi baví? Je to černá komedie se spoustou vulgarit...

Vulgarity tady fungují buď jako dokreslení charakteru postavy, nebo jako rytmická složka. Padají ve správnou chvíli, aby zazněly jako fór, a ne jako samoučelná sprostárna. Celý text je koncipovaný velmi poeticky, i když se často pronášejí jen krátké fráze nebo citoslovce. Přestože se může zdát, že se celou dobu mlátí prázdná sláma, je ta hra velice poutavá a zábavná.

Co vy a účinkování v komediích?

Celkově mám z hraní komedií respekt, protože se snadno stanou povrchní. Troufám si říct, že se v Činohráku snažíme banálním věcem vyhýbat, neuchylovat se k jednoduché měšťanské zábavě, a naopak servírovat divákům věci, které jsou náročnější, ať už esteticky, nebo obsahově.

V čem se liší filmové a divadelní herectví a ke kterému typu vás to víc táhne?

Kdyby bylo v Česku možné vybrat si mezi studiem filmového a divadelního herectví, vybral bych si to filmové. Ne snad že bych si myslel, že jsem v něm silnější, ale celkově je mi ten proces příjemnější. Ať už tím, že se mění prostředí, ve kterém člověk pracuje – a není to pořád jeden černý box, do kterého se dají nové kulisy – nebo tím, že je herecký projev civilnější a reálnější.

Scénografie Amerického bizona odkazuje k divokému západu. Máte rád westerny a kovbojky?

Je to rozhodně můj oblíbený žánr. Chodil jsem během dospívání do skauta, což mě dost zformovalo. Obecně jsou mi příroda a „trampštější“ pobyt v ní blízké. A divoký západ a indiáni s tím stoprocentně souvisí.

NaB

Neucucávejte, vypijte!

V neděli 23. ledna večer ovládla pardubické jeviště v rámci prologu GRAND Festivalu smíchu herečka **Anna Polívková**. A vystačila si úplně sama. Představila se v inscenaci monodramatu **TAK JÁ LETIM!** uváděné v pražském Studiu DVA. Autor hry Peter Quilter situoval děj do Sydney, kam ústřední postava Susan přijíždí na dovolenou, již si chce užít stejně jako před pětadvaceti lety, kdy na stejné místo vyrazila se svými třemi přítelkyněmi. Susan neustále mluví, čímž lidi kolem sebe otravuje. Jen málokdo s ní dokáže držet krok, a zřejmě proto zůstává sama. Bere to ovšem s nadhledem.

Přestože se vtip inscenace zakládal především na slovním humoru, diváci se nenudili ani vizuálně. Polívková dokázala rozehrát zábavné a někdy hořkosladké situace i beze slov.

S režisérem Petrem Svojtkou objevili několik zábavných řešení, jak diváky pobavit mimicky, například etudou se skládacím lehátkem nebo letištními páskami. Za zmínku stojí výstup s alkoholickými koktejly, které Polívková vedla jako loutky. Piña colada či Tequila sunrise tak představovaly Susaniny kamarádky, které z různých důvodů nemohly do Austrálie odjet.

Právě v této chvíli dějem probleskl mimo věčný humor také smutek a našlo se odůvodnění, proč si autor pro příběh vybral právě žánr monodramatu. Ať už se postava Susan sebevíce bavila, byla především osamocená. Spojit se s přítelkyněmi mohla jen díky koktejlu, který měly rády... Text občas sice utíkal ke stereotypním vtipům o mužích nebo vzhledu, publikum je ale ocenilo smíchem a nezřídka kdy také potleskem. Zřejmě tedy splnily svou funkci. Komedii se ovšem bezesporu – díky skvělému energickému výkonu Anny Polívkové – povedlo přenést své poselství. Život zijte naplno, nehleďte na názor ostatních. Susaninými slovy: koktejly neucucávejte, ale vypijte!

NaB